

Sygn. akt IV KO 38/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 maja 2022 r.

w sprawie **S. G.**,

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. i in.,

wniosku Sądu Okręgowego w K. zawartego w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt V K [...], o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wniosek Sądu Okręgowego w K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przywołane powyżej postanowienie Sądu Okręgowego zawierające ten wniosek zostało wydane w zaledwie 2 tygodnie po tym, gdy Sąd Apelacyjny wydał w dniu 21 marca 2022 r. postanowienie w sprawie II AKo [...], którym uwzględnił wniosek Sądu Okręgowego w P. o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. w trybie art. 36 k.p.k. Pomiedzy dniem wydania tego postanowienia przez Sąd Apelacyjny w [...], a dniem wydania przez Sąd Okręgowy w K. postanowienia zawierającego wniosek, który jest przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, nie zaistniały żadne zdarzenia (procesowe, czy faktyczne) mogące mieć znaczenie dla jego rozstrzygnięcia. Tymczasem przepis art. 37 k.p.k. nie może być wykorzystywany do ponownej weryfikacji zapadłego w tej sprawie orzeczenia wydanego w trybie art. 36 k.p.k., bowiem byłoby to

równoznaczne z przeprowadzeniem nieprzewidzianej przez ustawę kontroli orzeczenia wydanego na podstawie art. 36 k.p.k. i stanowiło obejście zarówno dyspozycji tego przepisu, jak i art. 37 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., II KO 86/13, LEX nr 1427399, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2013 r., III KO 554/13, LEX nr 1350314, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2020 r., IV KO 110/20, LEX nr 3153414).

Zasadnie też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 grudnia 2018 r., IV KO 103/18 (LEX nr 2626876) zauważył, że: „Przepis art. 37 k.p.k. jest regulacją o charakterze wyjątkowym i z tej racji musi być wykładany restryktywnie, a już z pewnością nie można go wykorzystywać jako służącego do „obejścia” innych regulacji. W tym kontekście zauważyć wypada, że kwestię związaną z przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na fakt, że większość osób, które należy wezwać na rozprawę, zamieszkuje blisko tego sądu, a z dala od sądu właściwego reguluje przepis art. 36 k.p.k., który – podobnie jak art. 37 k.p.k. – jako stanowiący odstępstwo od konstytucyjnej gwarancji rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, nie może podlegać wykładni rozszerzającej”.

Brak jest jakichkolwiek podstaw normatywnych do podważenia zasadności tych przytoczonych orzeczeń Sądu Najwyższego. Sam wnioskujący Sąd również ich nie przedstawia. Stąd też – w pełni je dzieląc - należało postanowić jak wyżej.

a.s.